

Arrest

nr. 50 343 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. STAELENS, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op onbekende datum in 2006 en er werd hem een Ministerieel besluit tot terugwijzing betekend op 2 april 2010. Op 29 juli 2010 werd zijn verzoek tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Verzoeker heeft zich vluchteling verklaard op 7 september 2010. Dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 september 2010.

1.3. Op 29 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 september 2010 per drager ter kennis gebracht.

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Benins staatsburger te zijn van Yoruba-origine, afkomstig van Cotonou. In 2006 verliet u Benin voor België omdat u had vernomen dat u als lasser gemakkelijker werk zou vinden in België. Sindsdien volgde u cursussen Frans en verbleef u illegaal in België. U werd echter na een tijdje veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor feiten gepleegd in België. Hiervan zat u ondertussen 8 maanden uit en u werd in 2010 voorlopig in vrijheid gesteld. Hierop werd u opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. U verkoos echter terug te keren naar Benin en uw repatriëring werd voorbereid met de Beninse ambassade. Net voor uw vertrek naar Benin vernam u echter van enkele Beninse vrienden dat u zeker de rest van uw gevangenisstraf zou moeten uitzitten in Benin. U vreest ook vervolging in Benin omdat u in België gezien wordt als een gevaar voor de openbare orde. Omdat u vreest een gevangenisstraf in Benin niet te zullen overleven, vroeg u op 7 september 2009 asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo kan reeds worden opgemerkt dat u zeer inconsistente verklaringen aflegt over de vervolging die u vreest in Benin. Immers, aan het begin van de asielprocedure verklaarde u duidelijk dat u vreesde de rest van uw straf te zullen moeten uitzitten in Benin, omdat u in België 'voorlopig' in vrijheid werd gesteld en uw straf dus niet helemaal uitzat. Dit blijkt onder andere uit uw brief dd. 6/9/2010 waarin u uw asielaanvraag toelicht en waarin u stelt dat, aangezien de procureur des konings enkel wil bevestigen dat u voorlopig werd vrijgelaten, dit een bewijs is van het feit dat u zal opgesloten worden in Benin. Ook in de vragenlijst van het CGVS (die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld op 9/9/2010) stelt u uitdrukkelijk dat u slechts de overige twaalf maanden van uw gevangenisstraf zou moeten doen in Benin (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Wanneer u tijdens het gehoor door het CGVS echter gevraagd wordt hoeveel u nog zou moeten uitzitten in Benin, verklaart u dat u waarschijnlijk alles terug opnieuw zou moeten doen en niet gewoon de rest van de Belgische gevangenisstraf zou moeten uitzitten. U verklaart dat, zelfs indien u in België toch uw hele gevangenisstraf zou uitzitten, u waarschijnlijk toch nog opgepakt zou worden in Benin (zie gehoor CGVS, p. 5). U slaagt er bijgevolg niet in duidelijk te maken wat de reden zou zijn voor uw (toekomstige) vervolging in Benin, noch wat de omvang zou zijn van een eventuele gevangenisstraf. Hoewel u blijkbaar reeds drie maanden op de hoogte zou zijn van uw vervolging bij terugkeer naar Benin, bent u niet in staat duidelijke gegevens te verschaffen over de door u gevreesde vervolging. U ondernam bovendien zelf geen stappen om hierover meer informatie of documentatie te krijgen, wat ernstig doet twifelen aan de ernst van uw vrees (zie gehoor CGVS, p. 4). U nam ook blijkbaar zelf geen enkele keer contact op met uw ambassade om uw (juridische) toestand in uw land van herkomst te kennen (zie gehoor CGVS, p. 5), wat merkwaardig is aangezien u blijkbaar voor uw huwelijksaanvraag meermaals beroep moest doen op uw ambassade en aangezien de ambassade haar consulaire beschermingsopdracht ten aanzien van u duidelijk serieus neemt, ook aangaande het afleveren van uw laissez-passer (zie documenten in uw administratief dossier). Uit de correspondentie van uw advocate, meester Ishaque, blijkt dan weer dat de ambassade met haar contact opnam op 27 juli 2010, om haar te melden dat het van belang is voor u dat u voorzien zou worden van een bewijsstuk dat u uw gevangenisstraf in België heeft uitgezeten (zie brief van meester Ishaque aan de heer substituut procureur des konings dd. 27/7/2010). Vooreerst is het merkwaardig dat de ambassade, die alle communicatie met betrekking tot het afleveren van de laissez-passer voert met de Dienst Vreemdelingenzaken, dergelijke zaken zou regelen met uw advocaat en hierover dan nog zelf contact met haar zou opnemen. Bovendien is het merkwaardig dat, wanneer de ambassade aan uw advocate uitdrukkelijk durft te stellen dat u bij een eventuele terugkeer opgesloten zal worden, ze dit op geen enkele manier melden aan u persoonlijk of aan de Dienst Vreemdelingenzaken, aangezien ze, zoals blijkt uit de documenten, geregeld contact hadden over u met de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte kan in deze ook worden opgemerkt dat uw advocate in haar brief aan de substituut procureur des konings (dd. 27/7/2010) niet duidelijk stelt op welke wijze ze gecontacteerd werd door de Beninese ambassade zodat niet kan nagegaan worden of het werkelijk de Beninese ambassade was die haar contacteerde.

Bovendien is het merkwaardig dat u voor het CGVS stelde dat u drie maanden geleden (dus in juni 2010) van uw vrienden te weten kwam dat u in Benin zou opgesloten worden (zie gehoor CGVS, p. 5) terwijl u op 20/7/2010 nog een vrijwillige terugkeer hebt aangevraagd (zie documenten DVZ, dd. 27/8/2010).

Verder voegt u, nadat u tijdens het gehoor door het CGVS werd gewezen op het feit dat u meer gegevens en bewijzen moest verschaffen van de door u gevreesde vervolging, de dag na het gehoor plots een brief van een Beninse advocaat, Eric Binouyo, (dd. 22/09/2010) toe, die bevestigt dat u quasi zeker zal opgepakt worden bij een terugkeer naar Benin gezien uw gevangenisstraf in België. Hij vermeldt echter evenmin (juridische) bronnen of rechtszaken waarop hij zijn vaststellingen baseert. Bovendien vermeldt hij dat het om een zekere juridische praktijk gaat. Ook u stelde in uw vragenlijst dat uw broer en vriend u meldden dat enkele mensen die gerepatrieerd zijn in de gevangenis beland zijn en dat niet overleefd hebben (zie vragenlijst CGVS, p.2). Ook tijdens het gehoor door het CGVS meldde u dat dat regelmatig gebeurt (zie gehoor CGVS, p.4). Nochtans, nergens bij de door het CGVS geraadpleegde bronnen is dergelijke praktijk in Benin gekend (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook in de door het CGVS geconsulteerde mensenrechtenrapporten wordt geen melding gemaakt van de opsluiting van gerepatrieerde Beniners.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de rechten van verdediging, de schending van de artikelen 15 en 16 van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker, onder verwijzing naar een “studie van de Beninse ombudsman”, aan dat hij vreest bij terugkomst in Benin opgesloten te worden gezien hij in België als een gevaar voor de publieke orde beschouwd wordt en hij slechts voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld en vreest hij – in afwachting van een definitieve beslissing van de Beninse autoriteiten – in de gevangenis terecht te komen waar hij gewoonweg vergeten kan worden door het Beninse rechtsapparaat. Voorts betoogt hij dat hetgeen verklaard werd in het korte verhoor op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken niet tegen hem kan gebruikt worden om een negatieve asielbeslissing te motiveren nu hij op het moment van dit kort verhoor niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die er zou hebben kunnen op toezien dat elk gezegde correct en juist gecontextualiseerd, geacteerd werd. Dit betekent, volgens verzoeker, dat in strijd met de Procedurerichtlijn een vorm van rechtsbescherming, met name het recht op bijstand van een advocaat, werd onthouden, waardoor eveneens artikel 6 EVRM werd geschonden. Verzoeker vraagt dat, indien de Raad niet zou willen overgaan tot minstens een vernietiging, een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Europees Hof van Justitie conform artikel 249 EG Verdrag. De prejudiciële vraag luidt als volgt: “*Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, met artikelen 15 en 16 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad d.d. 1 december 2005 en met de grondrechten evenals rechten van de verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag.*”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de rechten van verdediging, de schending van de artikelen 15 en 16 van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005, van artikel 6 EVRM, en het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voert verzoeker aan dat hij benadeeld wordt door de Nederlandstalige procedure omdat hij deze proceduretaal niet begrijpt, zijn andere procedures voor de Raad in het Frans verliepen en hij daarnaast

nog benadeeld wordt door de veel "lagere slaagpercentages in beroep die oneindig veel lager liggen bij de RvV dan bij de CcE."

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting, voert verzoeker, onder verwijzing naar een verslag van DVZ functionaris F.A. van 4 april 2010, aan dat het niet meer dan normaal is dat de consulaire vertegenwoordiging van een land - c.q. de Beninse ambassade – niet te koop loopt met alle wantoestanden die heersen in een gevangenisregime van het land dat zij vertegenwoordigt zodat het dus helemaal niet merkwaardig is dat de Beninse ambassade andere informatie gaf aan de advocate van verzoeker dan aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Blijkens verzoekers verklaringen en zijn verzoekschrift vreest hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst Benin in de gevangenis terecht te komen omdat hij slechts voorlopig in vrijheid is gesteld in België en omdat de Belgische Staat hem als gevaar voor de publieke orde beschouwt. Voor dit laatste verwijst verzoeker naar een "detentiebesluit, Besluit van de Staatssecretaris dd. 2 april".

2.6. Uit onderzoek toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, CEDOCA dy 2010-010w blijkt uit objectieve informatie het volgende:

"(...) Er worden bij voorlopige invrijheidsstelling met het oog op de verwijdering van het Rijk dus geen afspraken met het land van herkomst gemaakt over de verdere strafuitvoering door middel van uitlevering, overbrenging van de gedetineerde, overbrenging van procedure in strafzaken of dergelijke. België en Benin hebben overigens geen overeenkomsten gesloten met betrekking tot dergelijke strafuitvoeringsmodaliteiten. (...) Via het Belgische visumbureau te Cotonou, afhankelijk van de Belgische Ambassade in Abuja (Nigeria) werd er informatie gevraagd aan de Franse Ambassade in Cotonou. De Heer M.C., Consul in Cotonou, heeft geen weet van de opsluiting vanuit Frankrijk gerepatrieerde Beniners, en ziet geen rechtsgrond voor een dergelijke opsluiten – mail dd. 23/09/2010: "...". Er werd verdere informatie gevraagd aan de informatieambtenaar van de FOD Justitie met betrekking tot de voorlopige invrijheidstelling, en de eventuele strafuitvoering in het buitenland. E.V., Centrale Autoriteit Internationale Samenwerking in Strafzaken, FOD Justitie, bevestigt dat er geen rechtsgrond is voor de uitvoering van de straf in Benin – mail dd. 27/09/2010: "... Indien betrokkene naar Benin wordt uitgewezen, dan is er geen enkele juridische grondslaf voor de verdere uitvoering van de Belgische straf in Benin. Tussen Benin (en grosso modo het hele Afrikaanse continent) en België is geen verdrag of overeenkomst van toepassing die op enigerlei wijze de overdracht / overname van de strafuitvoering mogelijk maakt. Het intern recht is daartoe volstrekt ontoereikend. (...) De door CEDOCA geconsulteerde mensenrechtenrapporten maken geen melding van de opsluiting van gerepatrieerde Beniners. Er werd in het algemeen geen informatie gevonden over de opsluiting van gerepatrieerde personen. In de laatste twee mensenrechtenrapporten van het US Department of State lezen we het volgende met betrekking tot de bewegingsvrijheid in Benin en de repatriëring van Beniners: "The constitution and law provide for freedom of movement within the country, foreign travel, emigration, and repatriation, and the government generally respected these rights: (...) Although ostensibly meant to enforce vehicle safety and customs regulations, many checkpoints served as a means for police to exact bribes from travelers. (eigen vertaling: de grondwet en de wet waarborgen de bewegingsvrijheid in het land, buitenlandse reizen, emigratie en repatriëring, en de overheid respecteert opver het algemeen deze rechten: ...) Niettegenstaande men aanvankelijk het afdwingen van de verkeersregels en de douanereglementen op het oog had, werden veel door de politie gebruikt om reizigers geld afhandig te maken.) Andere geconsulteerde rapporten, zoals een rapport van het UN Committee Against Torture uit 2007, een rapport van de Beninse ombudsman met betrekking tot de situatie in de gevangenissen uit 2010, en de jaarlijkse rapporten van Freedom House, maken evenmin melding van de detentie van gerepatrieerde personen. "

Verzoekers blote bewering tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat vrienden hem waarschuwd dat hij het overschot van straf in Benin zou moeten uitzitten en “ook doordat zij geschreven hebben dat ik publiek gevaar ben (het) nog erger (zal) worden” (gehoor CGVS, p.3), de brief van zijn advocaat waarin deze stelt dat de ambassade van Benin het belang benadrukt dat betrokkene in het bezit is van een bewijsstuk dat zijn gevangenisstraf is uitgezeten in België want dat hij anders als “prisonnier” wordt aanzien en bij aankomst wordt opgesloten (verslag telefoongesprek 22/09/2010) en de brief van een advocaat uit Benin, kunnen de objectieve informatie niet ontkrachten. Immers, verzoekers bewering en vermoeden is met geen enkel concreet en objectief gegeven onderbouwd, het zogenaamde oordeel van “de ambassade van Benin” dat verzoeker in het bezit moet zijn van een bewijsstuk waaruit blijkt dat zijn gevangenisstraf is uitgezeten in België is niet toegevoegd aan het dossier en werd verder ook niet concreet toegelicht door verzoeker in die zin dat het niet duidelijk is wie van de ambassade dit zou hebben gesteld en op grond van welke concrete en juridische elementen dit oordeel zou zijn gebaseerd, en ook in de brief van de Beninse advocaat worden geen concrete voorbeelden gegeven van gerepatrieerde Beniners, al dan niet veroordeeld in het buitenland, die bij aankomst in Benin werden gedetineerd en wordt de verwijzing naar de “pratique judiciaire” niet gestaafd. Waar verzoeker nog uitgebreid citeert uit de studie van de Beninse ombudsman kan de Raad, in navolging van voornoemd CEDOCA-document, enkel vaststellen dat daaruit de preciaire situatie in de gevangenschappen blijkt in Benin doch nergens melding wordt gemaakt dat door het buitenland uitgewezen Beniners, of in het buitenland voorlopig vrijgelaten veroordeelde Beniners om die redenen worden gedetineerd of vervolgd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit enig probleem heeft gekend met zijn autoriteiten (gehoor CGVS, p. 3) en een Ministerieel besluit tot terugwijzing, in casu het besluit van 2 april 2010, aan verzoeker is gericht, en betekend en niet aan zijn autoriteiten. Dat de ambassade kennis heeft van verzoekers veroordeling, zijn voorlopige invrijheidstelling en het aan hem gerichte Ministerieel besluit, toont nog niet aan dat verzoeker bij aankomst in Benin het risico loopt om gedetineerd te worden om de door hem voorgehouden redenen. Vermits uit objectieve informatie geenszins blijkt dat verzoeker het risico loopt om bij terugkeer in Benin aangehouden en gedetineerd te worden omdat hij voorlopig in vrijheid werd gesteld in België en omdat in zijn hoofde een Ministerieel besluit tot terugwijzing werd genomen, en overigens tal van bevelen om het grondgebied te verlaten, is het voorts niet relevant of verzoeker al dan niet inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de vervolging die hij vreest in Benin.

2.7. Wat verzoekers vermeende schending van de rechten van verdediging betreft omdat hij tijdens het “verhoor op de zetel van de DVZ” niet werd bijgestaan door een raadsman wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekende organen zijn en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift. In tegenstelling tot wat verzoeker meent blijkt uit de geciteerde artikelen 15 en 16 van de Procedurerichtlijn geenszins dat de asielzoeker bij elk gehoor bij de asielinstanties moet kunnen worden bijgestaan door een raadsman. Artikel 15 van voornoemde richtlijn stipuleert dat de lidstaten de asielzoekers in de gelegenheid stellen om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman te raadplegen over met hun asielverzoek samenhangende aangelegenheden, en de lidstaten er bij een negatieve beslissing van een beslissingsautoriteit voor zorgen dat op verzoeker kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging wordt geboden. Uit dit artikel blijkt nergens dat een raadsman aanwezig moet kunnen zijn bij het gehoor door de asielinstanties. Artikel 16 bepaalt dan weer dat de raadsman de toegang heeft tot de informatie in het dossier van de asielzoeker, toegang heeft tot de gesloten ruimten om met de asielzoeker te kunnen overleggen, de lidstaten regels vaststellen betreffende de aanwezigheid van een raadsman bij elk onderhoud in de procedure, de lidstaten kunnen bepalen dat het de asielzoeker is toegestaan zich bij het persoonlijk onderhoud te doen vergezellen van een raadsman en de afwezigheid van een raadsman de bevoegde autoriteit niet belet de asielzoeker persoonlijk te horen. Derhalve kan uit de geciteerde richtlijn, en meer bepaald de artikelen 15 en 16, niet worden afgeleid dat er een verplichting rust op de Dienst Vreemdelingenzaken om bij de voorbereiding van het asioldossier, alvorens het wordt overgedragen aan het Commissariaat-generaal, de asielzoeker te laten bijstaan door een raadsman.

2.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 6 EVRM werd geschonden “Recht op een eerlijk proces” en hij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk

voorhouden dat de nieuwe interpretatie van het Hof omtrent het recht op bijstand van een advocaat mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen “verdachte” is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd “ondervraagd” door de “politie” doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

2.9. In de mate dat verzoeker zich beklagt over het feit dat de Nederlandstalige asielprocedure op hem van toepassing is wijst de Raad op artikel 51/4 van de vreemdelingenwet dat strekt tot het bepalen van de taal van het onderzoek naargelang de asielzoeker al dan niet om de bijstand van een tolk heeft verzocht. Uit het administratief dossier, bijlage 26, blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker op het ogenblik dat hij overeenkomstig artikel 50 van de vreemdelingenwet een asielaanvraag indiende in het centrum voor illegalen, en niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens zijn kort gehoor zoals verzoeker het stelt, “verklaart bijstand te verzoeken van een tolk die de taal YORUBA beheerst”. Aangezien verzoeker verzocht heeft om de bijstand van een Yoruba tolk, werd geheel overeenkomstig artikel 51/4, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet, als taal van het onderzoek het Nederlands bepaald, met name in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Voormeld artikel stipuleert tevens dat tegen die beslissing, om het onderzoek in het Nederlands of het Frans te doen op het ogenblik dat de asielzoeker de bijstand van een tolk heeft gevraagd, geen afzonderlijk beroep kan worden ingesteld. Vermits de vreemdelingenwet voorziet in een specifieke taalregeling voor de behandeling van asielzaken die wettig is en in deze correct werd toegepast, ziet de Raad niet op welke wijze verzoekers rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Dat hij niet vooraf geïnformeerd werd dat de procedure verder in het Nederlands zou gebeuren is doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de taal van het onderzoek werd bepaald conform artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker een hangende zaak heeft bij de Raad (CcE 57.957) is niet relevant voor de vaststelling van de taal van het onderzoek van zijn asielaanvraag vermits op de asielaanvragen een specifieke taalregeling van toepassing is. Overigens is de hangende zaak waar verzoeker naar verwijst een afwijzing van zijn vraag om machtiging tot verblijf dat helemaal geen uitstaans heeft met zijn asielaanvraag en voorgehouden asielmotieven. Dat hij voorts nog benadeeld zou zijn omdat hij meer slaagkans heeft bij de CcE, zoals verzoeker het, onder verwijzing naar een persbericht van het VMC, de vragen aan de staatssecretaris in de senaat, en de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de senaatcommissie, stelt en er een verschil “van meer dan duizend procent” bestaat, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat aan te geven dat alle zaken die door de beide afdelingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden zijn behandeld identiek zijn en benadrukt hij dat een jurisdictionele geschillenoplossing afhangt van de concrete gegevens van de zaak, zodat een verschil tussen die oplossingen niet zonder meer als een schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat dezelfde rechtsnormen niet op dezelfde wijze zouden zijn toegepast.

Dat verzoeker de taal van de procedure niet begrijpt en derhalve ook om die reden wordt benadeeld kan de Raad niet overtuigen vermits verzoeker om de bijstand van een tolk heeft gevraagd en deze ook heeft gekregen in iedere stand van de procedure.

2.10. Verzoeker kan in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen. Met toepassing van artikel 39/12 van de vreemdelingenwet kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

2.11. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonde dat de artikelen 15 en 16 van de Procedurerichtlijn, de rechten van verdediging en artikel 6 EVRM werden geschonden zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.13. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de Beninse autoriteiten zal worden gedetineerd omwille van zijn voorlopige invrijheidsstelling in België of omwille van het Ministerieel besluit tot terugwijzing. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS